

Knjiga proroka Daniela - broj sedamdeset osam

Otkrivanje četiriju grozota: povijesna paralela pobune u laodicejskom adventizmu

Jeff Pippenger

2024-02-11

Povijest Amorejaca upotrebljava se kako bi se prikazalo vrijeme kada se Božji gnjev izvršava nad laodicejskim adventizmom. Sestra White ukazuje da je Božje vrijeme za izvršenje Njegove kazne u posljednjim danima, kada je sto četrdeset i četiri tisuće zapečaćeno, isto kao što je bilo kada je Bog izlio svoj gnjev na Amorejce. Ona kaže: „Premda” je narod Amorejaca „bio upadljiv zbog svojega idolopoklonstva i pokvarenosti, još nije bio napunio čašu svojega bezakonja... Samilosni Stvoritelj bio je voljan podnositi njihovo bezakonje do četvrtoga naraštaja. Potom, ako se ne bi vidjela nikakva promjena nabolje, Njegovi su sudovi trebali pasti na njih. S nepogrešivom točnošću Beskonačni još uvijek vodi račun sa svim narodima. Dok se Njegova milost pruža pozivima na pokajanje, taj će račun ostati otvoren; ali kada brojke dosegnu određeni iznos koji je Bog odredio, započinje služba Njegova gnjeva. Račun je zaključen. Božansko strpljenje prestaje.”

Sestra White jasno povezuje službu Božjega gnjeva protiv laodicejskog adventizma tijekom Ezekielova prikaza pečaćenja sto četrdeset i četiri tisuće, kao onu koja započinje kada se njihova čaša bezakonja napuni, a čaša doseže svoju puninu u četvrtom naraštaju. Sve su te informacije iznesene u kontekstu viđenja koje započinje u osmom poglavlju, a koje prikazuje četiri sve veće gadosti.

Tada mi reče: Sine čovječji, podigni sada oči svoje prema sjeveru. I podigoh oči svoje prema sjeveru, i gle, na sjeveru kod vrata žrtvenika bijaše na ulazu taj kip ljubomore. I reče mi još: Sine čovječji, vidiš li što oni čine? velike gadosti što ih ovdje čini dom Izraelov, da bih se udaljio od svojega Svetišća? Ali okreni se opet, i vidjet ćeš još većih gadosti. I dovede me k vratima predvorja; i kad pogledah, gle, rupa u zidu. Tada mi reče: Sine čovječji, prokopaj sada zid; i kad prokopah zid, gle, vrata. I reče mi: Uđi i vidi opake gadosti što ih ovdje čine. Tako uđoh i vidjeh; i gle, svakovrsne gmizavce, odvratne zvijeri i sve idole doma Izraelova, naslikane unaokolo po zidu. A pred njima stajahu sedamdeset ljudi od starješina doma Izraelova, i usred njih stajaše Jaazanija, sin Šafanov, svaki sa svojom kadionicom u ruci; i gust oblak kada uzdizao se. Tada mi reče: Sine čovječji, jesi li vidio što starješine doma Izraelova čine u tami, svaki u odajama svojih slika? Jer govore: Gospod nas ne vidi; Gospod je ostavio zemlju. I reče mi još: Okreni se opet, i vidjet ćeš još veće gadosti što ih oni čine. Tada me dovede k vratima doma Gospodnjega koja bijahu prema sjeveru; i gle, ondje su sjedile žene i oplakivale Tamûza.

Tada mi reče: Jesi li to vidio, sine čovječji? Okreni se još jednom, i vidjet ćeš još veće gadosti od ovih. I uvede me u unutarnje dvorište doma Gospodnjega; i gle, na vratima hrama Gospodnjega, između trijema i žrtvenika, bijaše oko dvadeset i pet ljudi, leđima okrenutih prema hramu Gospodnjemu, a licima prema istoku; i klanjahu se suncu prema istoku. Tada mi reče: Jesi li to vidio, sine čovječji? Je li domu Judinu mala stvar što čine gadosti koje ovdje

čine? Jer napuniše zemlju nasiljem i opet se vratiše da me razgnjeve; i evo, prinose granu k nosu svojemu. Zato ću i ja postupiti u gnjevu: moje oko neće poštediti niti ću se smilovati; i premda budu vikali na moje uši jakim glasom, ipak ih neću uslišati. Ezekiel 8:5–18.

Nakon što je Ezekielu pokazana prva gadost, postavljanje lika ljubomore na ulazu u vrata žrtvenika, biva obaviješten da će mu biti pokazane još veće gadosti od lika ljubomore. Druga je gadost prikazana tajnim odajama, gdje vodstvo, predstavljeno kao starješine, prinosi molitvu, prikazanu kao kad, te izjavljuje da je Gospod ostavio zemlju i da ih ne vidi. Ali Ezekiel biva obaviješten da će vidjeti još veće gadosti od ovih.

Treća grozota prikazana je kao „žene koje oplakuju Tamúza“, ali postoji još veća grozota od te, jer četvrta grozota označava vodstvo od dvadeset i pet ljudi koji se klanjaju suncu, okrenuvši leđa prema hramu.

U četvrtoj gadosti izriče se objava da su „starješine“, „napunile zemlju nasiljem i opet me razdražuju; i evo, prinose granu k nosu svojemu.“ „Dan razdraživanja“ jest dan kada Božja služba gnjeva započinje, kao što je bilo sa starim Izraelom kad su odbacili poruku Jošue i Kaleba o Obećanoj zemlji. Odbacivanje poruke pečaćenja označava trenutak kada se čaša bezakonja napunila za Jeruzalem. Jošua i Kaleb predstavljaju malu skupinu, to jest onu vjernu manjinu koja uzdiše i više zbog gadosti u crkvi i u zemlji.

Tada Mojsije i Aron padoše ničice pred svom zajednicom zbora sinova Izraelovih. A Jošua, sin Nunov, i Kaleb, sin Jefuneov, koji bijahu među onima što su izviđali zemlju, razdriješe svoje haljine. I progovoriše svoj zajednici sinova Izraelovih govoreći: Zemlja kroz koju smo prošli da je izvidimo veoma je dobra zemlja. Ako nam Gospod bude naklonjen, uvest će nas u tu zemlju i dati nam je, zemlju kojom teče mlijeko i med. Samo se ne bunite protiv Gospoda i ne bojte se naroda one zemlje, jer oni su nam kruh; njihova ih je zaštita napustila, a Gospod je s nama: ne bojte ih se. Ali sva zajednica reče da ih kamenuju kamenjem. Tada se slava Gospodnja pojavi u Šatoru sastanka pred svim sinovima Izraelovim. I Gospod reče Mojsiju: Dokle će me ovaj narod izazivati? I dokle mi neće vjerovati, uza sve znakove koje sam među njima pokazao? Udarit ću ih pošasti i lišiti ih baštine, a od tebe ću načiniti narod veći i moćniji od njih. Brojevi 14:5–12.

„Izazivanje“ koje su prouzročili buntovnici u Knjizi Brojeva, a također i u Ezekielu, temelji se na odbijanju buntovnika da priznaju „znakove“ koji su bili očitovani. „Znakovi“ koji su bili odbačeni u Mojsijevo vrijeme bili su „znakovi“ koji su predočavali očitovanje Božje sile u povijesti milerita. Stari je Izrael izazvao Boga odbacivanjem „znakova“ očitovanja njegove sile u svojoj temeljnoj povijesti. U vrijeme pečaćenja sto četrdeset i četiri tisuće, i moderni Izrael također odbacuje (okreće leđa) samu temeljnu povijest koja je trebala biti „znak“ koji bi im omogućio da „prepoznaju“ ponavljanje povijesti Ponoćnoga poklika, koja se ponavlja u posljednjim danima.

Bog dopušta pobunjenicima da vide ponavljanje očitovanja Božje sile, jer upravo je ponavljanje očitovanja Božje sile bilo ne samo kasna kiša, nego i istina koja bi ih spasila da su bili među onima koji su ljubili istinu.

Prepoznavanje četiriju gadosti iz osmog poglavlja Ezekielia kao simbola četiriju naraštaja laodicejskog adventizma dio je poruke koju Lav iz plemena Judina otpećuje u posljednjim danima. Prvi je naraštaj započeo pobunom 1863. godine, a dvadeset i pet godina poslije, 1888., stigla je pobuna koja je obilježila početak drugoga naraštaja sa simbolom tajnih odaja. Trideset i jednu godinu poslije, 1919., objavljivanje knjige W. W. Prescottta pod naslovom *The Doctrine of Christ* označilo je početak trećega naraštaja, koji je Ezekiel prikazao kao žene što oplakuju Tamuzu. Trideset i osam godina nakon toga, 1957., objavljivanjem knjige *Questions on Doctrine*, stigao je četvrti naraštaj koji označuje vrijeme kada će se pobunjenici okrenuti protiv poruke pećačenja koja dolazi s istoka i klanjati se suncu.

Počet ćemo razmatrati drugi naraštaj pobune laodicejskog adventizma koji je stigao na Generalnu konferenciju u Minneapolisu 1888. godine. Važno je zapamtiti da se sve četiri Ezekielove gadosti događaju u Jeruzalemu; premda predstavljaju progresivnu povijest pobune, uvijek se odnose na pobunu koja se zbiva unutar grada koji predstavlja laodicejski adventizam u posljednjim danima.

„Kao jedan od znakova razorenja Jeruzalema, Krist je rekao: ‘Ustat će mnogi lažni proroci i mnoge zavesti.’ Lažni proroci doista su ustali, zavodeći narod i odvođeći veliko mnoštvo u pustinju. Vračari i čarobnjaci, tvrdeći da posjeduju čudotvornu moć, povelili su narod za sobom u gorske samoće. No to je proročanstvo izrečeno i za posljednje dane. Taj je znak dan kao znak Drugoga dolaska. I sada lažni kristi i lažni proroci pokazuju znakove i čudesa da bi zaveli Njegove učenike. Ne čujemo li povik: ‘Evo, u pustinji je’? Nisu li tisuće pošle u pustinju nadajući se da će naći Krista? I ne čuje li se sada iz tisuća skupova na kojima ljudi tvrde da održavaju zajedništvo s duhovima umrlih poziv: ‘Evo, u tajnim odajama je’? Upravo je to tvrdnja koju iznosi spiritizam. Ali što kaže Krist? ‘Ne vjerujte. Jer kao što munja izlazi od istoka i sijeva do zapada, tako će biti i dolazak Sina Čovječjega.’ Čeznja vjekova, 631.“

Tajne odaje simbol su spiritizma, a druga gadost iz osmog poglavlja Ezekielova odvija se unutar hrama, gdje su zemaljske slike bile potajno obješene po zidovima.

Tako uđoh i vidjeh; i gle, svakovrsni gmizavci i odvratne zvijeri, i svi idoli doma Izraelova, bijahu naslikani po zidu unaokolo. A pred njima stajaše sedamdeset muševa od starješina doma Izraelova, i među njima stajaše Jaazania, sin Šafanov, sa svojim kadionikom u ruci; i gust oblak kâda uzdizao se. Tada mi reče: Sine čovječji, jesi li vidio što starješine doma Izraelova čine u tami, svaki u odaji svojih slika? Jer govore: Gospod nas ne vidi; Gospod je ostavio zemlju. Ezekiel 8:10–12.

Ezekiel vidi „idole doma Izraelova, oslikane po zidovima” Svetišta, ali mu se izrijeком kaže da se ta pobuna odvija i unutar „odaja slika” svakoga od starješina. Pobuna unutar doslovnoga hrama prepoznaje pobunu unutar ljudskoga hrama.

„Čisteći hram od kupaca i prodavača ovoga svijeta, Isus je objavio svoje poslanje da očisti srce od nečistoće grijeha — od zemaljskih želja, sebičnih požuda i zlih navika koje kvare dušu. Naveden Malahija 3,1–3.“ Čeznja vjekova, 161.

Druga je gadost predstavljala očitovanje zloće kako unutar crkve, tako i u umovima starješina koji su trebali biti čuvari crkve. Zloća koja se ondje očitovala jest zloća spiritualizma. U Noinim

danima, kada je svaka pomisao ljudskoga srca bila zla, pretpotopni su ljudi napunili čašu svoje bezakornosti.

I vidje Bog da je pokvarenost čovjeka velika na zemlji i da je svaka pomisao misli njegova srca svagda samo zla. Postanak 6,5.

Drugi naraštaj prepoznaje kada je spiritizam ušao i među vođe Jeruzalema, a također i u korporativnu strukturu laodicejskog adventizma. Ono što su „starješine doma Izraelova” činile „u tami”, „u” svojim „odajama” „slikovlja”, pokazuje da je „svaka pomisao misli” njihova srca „bila samo zlo”. Sestra White jasno kaže da razorenje Jeruzalema predstavlja svršetak svijeta, a i svjedočanstvo o potopu u Noino doba također predstavlja svršetak svijeta. U posljednjim danima one koji se odbijaju posvetiti istinom sustiže spiritizam, kao što je prikazano drugom gadosti u osmom poglavlju Ezekielu.

Druga gadost u Ezekielu predstavlja pobunu koja je došla 1888. godine i postaje simbolom drugoga naraštaja; no više od toga, 1888. godina, i sve što ona predstavlja ili što je njome predstavljeno, ponovilo se 11. rujna 2001. Sestra White izričito utvrđuje da je 1888. sišao silni anđeo iz osamnaestoga poglavlja Otkrivenja, te stoga ta povijest predstavlja vrijeme kada su velike zgrade New York Cityja trebale biti oborene dodirom od Boga, a Otkrivenje osamnaesto poglavlje, redci jedan do tri, trebali su se ispuniti.

“Nespremnost da se odreknu unaprijed stvorenih mišljenja i da prihvate ovu istinu ležala je u temelju velikoga dijela protivljenja koje se u Minneapolisu očitovao protiv Gospodnje poruke preko braće Waggonera i Jonesa. Poticanjem toga protivljenja Sotona je uvelike uspio uskratiti našem narodu posebnu silu Duha Svetoga koju im je Bog žarko želio podariti. Neprijatelj ih je spriječio da zadobiju onu djelotvornost koja je mogla biti njihova u nošenju istine svijetu, kao što su je apostoli objavljivali nakon dana Pedesetnice. Svjetlo koje treba obasjati svu zemlju svojom slavom bilo je odbačeno, i djelovanjem naše vlastite braće u velikoj je mjeri bilo uskraćeno svijetu.” Selected Messages, knjiga 1, 235.

Povijest 1888. godine pružila je primjer odbacivanja poruke poznoga dažda koja je stigla 11. rujna 2001. Godina 1888. simbol je drugoga naraštaja laodicejskog adventizma, koji je predstavljen Ezekielovom drugom gadosti, a povijest u njoj prepoznaje pobunu koja je bila predočena sa sedamdeset starješina u Ezekielu. Njihova je pobuna predstavljala spiritizam i bila je usporedna s navršavanjem čaše vremena kušnje u Noino doba. Odbacivanje poruke prikazivalo je odbacivanje od strane vodstva poruke poznoga dažda, koja je trebala označiti dolazak trećega Jao islama.

„Kasna kiša treba se izliti na Božji narod. Silan anđeo treba sići s neba, i sva zemlja treba biti obasjana njegovom slavom.” Review and Herald, 21. travnja 1891.

Vodstvo koje je 1888. odbacilo poruku predoznačilo je odbacivanje poruke islama 11. rujna 2001., ali Bog namjerava proizvesti očitovanje sile kojemu će ti vođe svjedočiti kao dijelu svoje osude nad njima. Očitovanje sile kasne kiše zbiva se na kraju razdoblja pečačenja. Ono je započelo 11. rujna 2001., ali dostiže svoj vrhunac na kraju tri i pol dana iz jedanaestog poglavlja Otkrivenja, kada dolazi „velik potres”.

Poruka iz 1888. bila je laodicejska poruka, posljednji poziv nekoć izabranom narodu koji je tada bio u procesu bivanja zaobiđenim.

„Poruka koja nam je dana po A. T. Jonesu i E. J. Waggoneru poruka je Božja Laodicejskoj crkvi, i jao svakome tko ispovijeda da vjeruje istini, a ipak ne odražava drugima od Boga dane zrake.” The 1888 Materials, 1053.

Poruka iz 1888. godine predstavljala je poruku koja je prepoznala da je, kada su veliki neboderi grada New Yorka bili srušeni 11. rujna 2001., trebalo biti dano izravno svjedočanstvo Laodicejskoj crkvi, a to je izravno svjedočanstvo poruka o islamu trećega Jao, koja, kada dahne na otpali narod, ima silu oživjeti ga kao silnu vojsku.

„Mora se uputiti izravno svjedočanstvo našim crkvama i ustanovama, da se probude oni koji spavaju.”

„Kad se riječ Gospodnja vjeruje i sluša, postići će se postojan napredak. Pogledajmo sada svoju veliku potrebu. Gospodin nas ne može upotrijebiti dok ne udahne život u suhe kosti. Čuo sam izgovorene riječi: ‘Bez dubokog djelovanja Duha Božjega na srce, bez njegova životvornog utjecaja, istina postaje mrtvo slovo.’” Review and Herald, 18. studenoga 1902.

1888. označava početak druge generacije adventizma, ali također pruža i proročku crtu koja se podudara s posljednjim danima. Dana 11. rujna 2001. Bog je poveo narod koji je odlučio prihvatiti da je napad islama na zvijer iz zemlje ispunjenje proročanstva natrag na stare staze. Božji je narod trebao vratiti se draguljima Williama Millera i poučiti se o temeljnim istinama koje su uključivale ispunjenje prvoga i drugoga Jaoa, što je zauzvrat utvrdilo dolazak trećega Jaoa u to vrijeme. Kada se taj narod vratio na te stare staze, bio je vođen da uvidi svetost dviju Habakukovih ploča.

Pobuna iz 1863. protiv dviju Habakukovih ploča, koje su Millerovi dragulji i ujedno temelji adventizma, predložila je pobunu koja se ponovila 11. rujna 2001.; jer je vodstvu laodicejskog adventizma ponovno bila pružena prilika da podupre Millerove dragulje ili da ih odbaci. Sve četiri generacije adventizma, koje su predstavljene u Ezekielu osam, također predstavljaju pobunu laodicejskog adventizma 11. rujna 2001.

U sljedećem ćemo članku nastaviti identificirati drugu generaciju laodicejskog adventizma.

„Bog je stvorio čovjeka s osjećajima sposobnima obuhvatiti vječne stvarnosti. Ti su osjećaji trebali biti sačuvani čistima i svetima, slobodnima od svake svjetovnosti. No ljudska su bića izgubila vječnost iz svojega računa. Bog, Alfa i Omega, početak i svršetak, Onaj koji u svojoj ruci drži sudbinu svake duše, zaboravljen je. Smatrajući se moćnima u znanju, ljudi su se spustili na najnižu razinu u Božjim očima.”

„Um čovjeka postao je zemaljski. Umjesto da otkriva pečat božanstva, on otkriva pečat čovječstva. U njegovim se odajama vidi zemaljsko obličje. Danas se vide ponižavajuće prakse koje su prevladavale u Noinim danima i koje su stanovnike onoga doba stavile izvan nade u spasenje.” Signs of the Times, 18. prosinca 1901.